

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 377/2020-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 4/2020 a jeho uznesením z 31. marca 2020 a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

2. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 4/2020 a jeho uznesením z 31. marca 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Tk 2/2017 z 13. septembra 2017 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmieneného prepustenia.

3. V odvolaní z 28. septembra 2017 podanom proti rozsudku okresného súdu poukázal sťažovateľ na nezákonný spôsob získania vyhlásenia o jeho vine, ktorým okresný súd zásadným spôsobom porušil jeho právo na obhajobu, namietal nesprávne účtovanú náhradu škody pre poškodeného, nezákonný spôsob získania posudku z odboru psychológie a psychiatrie realizovaný pod nátlakom na sťažovateľa a napokon nezákonné uloženie doživotného trestu bez možnosti podmieneného prepustenia.

4. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 104/2017 z 21. novembra 2017 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu zamietnuté. Krajský súd pritom doslova ignoroval argumenty sťažovateľa smerujúce proti výroku o náhrade škody. Uviedol síce, že sťažovateľ „*namietal aj výrok o náhrade škody, kde uvádzal, že nárok poškodeného... je neoprávnený. Položky sú nesprávne účtované a tieto sú nárokmi nad rámec*“, avšak s touto námietkou sa vôbec

nevysporiadal. Pritom zákonodarca dáva sťažovateľovi právo napadnúť rozsudok odvolaním pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, ktorý sa ho týka, teda aj výroku o náhrade škody, keďže je zjavné, že ustálená výška škody je neoprávnená a nezodpovedá reálne spôsobenej škode. Krajský súd nereagoval ani na odvolaciu námietku, podľa ktorej je rozsudok okresného súdu založený na znaleckom posudku a dôkazoch získaných nezákonným spôsobom.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ 22. októbra 2019 dovolanie, ktoré doplnil a upresnil ďalším podaním z 28. októbra 2019.

6. Dovolanie obsahuje v podstate 6 námietok porušenia zákona v neprospech sťažovateľa tak zo strany krajského súdu, ako aj okresného súdu. Ide o tieto námietky:

a) uloženie doživotného trestu bez možnosti podmieneného prepustenia je porušením čl. 3 dohovoru, keďže ide o tzv. neredukovateľný trest, teda o trest neľudský a ponižujúci. Podľa rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) treba trest odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmieneného prepustenia vzhľadom na čl. 3 dohovoru považovať za neprimeraný (Čačko proti Slovenskej republike, Vinter a ďalší proti Veľkej Británii);

b) doživotný trest bez možnosti podmieneného prepustenia podľa § 34 ods. 8 písm. d) Trestného zákona bol uložený na základe porušenia zásady „ne bis in idem“;

c) vyhlásenie sťažovateľa o vine získal okresný súd nezákonným spôsobom, keď predseda senátu na hlavnom pojednávaní 11. septembra 2017 ho úmyselne a účelovo oklamal, aby po poučení urobil vyhlásenie o vine. Na hlavnom pojednávaní neboli v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku následne vykonávané žiadne dôkazy pre účely ustálenia skutkového stavu a právnej kvalifikácie, čím bolo obmedzené a porušené zásadným spôsobom právo sťažovateľa na obhajobu. Sťažovateľ sa spoliehal na poučenie predsedu senátu, podľa ktorého sa použije iná trestná sadza, ak sa prizná, a urobil vyhlásenie o vine;

d) uznesenie krajského súdu je nepreskúmateľné pre nevysporiadanie sa s odvolacou námietkou týkajúcou sa výroku o náhrade škody pre poškodeného. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu. Krajský súd neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili relevantné tvrdenia sťažovateľa uvedené v jeho odvolaní. Ide preto o uznesenie, ktoré je nezlučiteľné

s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a z práva na spravodlivé súdne konanie;

e) znalecký posudok z odboru psychológie a psychiatrie bol nezákonne získaný pod nátlakom na sťažovateľa a krajský súd sa s touto odvolacou námietkou nevysporiadal, čo je porušením práva obvineného na dostatočnú jasnosť dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené, keďže iba tak môže obvinený účelne uplatňovať existujúce opravné prostriedky. Ide o zásadné porušenie práva na obhajobu, ktoré predstavuje dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Princíp právnej istoty a právo na spravodlivé súdne konanie vylučuje takýto postup odvolacieho súdu. Krajský súd sťažovateľovi znemožnil uplatniť existujúci opravný prostriedok, keďže na uvedenú odvoláciu námietku vôbec nereagoval;

f) výrok o vine je získaný nezákonným spôsobom, a to vyhlásením o vine. Okresný súd poučil sťažovateľa o tom, že keď urobí vyhlásenie o vine (t. j. prizná sa a bude odsúdený), bude mať inú trestnú sadzbu, ako keby to neurobil. Tento výrok o vine na základe nezákonne získaného vyhlásenia je právne neudržateľný a je nezlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a z práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ bol týmto zavádzajúcim poučením a následne realizovaným priznaním o vine pozbavený práva na obhajobu (vylučovanie a zmierňovanie jeho viny, vykonanie dokazovania o vine, keďže sa toto už nerealizovalo). Nebolo mu umožnené účelne uplatniť základné právo na obhajobu a na spravodlivý súdny proces. Vyhlásenie bolo urobené výlučne len po poučení sudcom okresného súdu o inej trestnej sadzbe, keď sa prizná, teda po jednoznačnom prísľube, že vyhlásenie vyvolá odlišné rozhodnutie vo veci samej, ako keby ho neurobil. Princíp právnej istoty vylučuje, aby na základe uvedeného obvinenému nebolo priznané porušenie zákona v jeho neprospech a naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ďalej boli v tomto bode dovolania vytýkané nesplnené podmienky pre uloženie doživotného trestu podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona, ako aj nepoužitie ustanovenia § 43 Trestného zákona o ďalšom treste.

7. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 4/2020 z 31. marca 2020, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 13. mája 2020, bolo dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. b) a c) Trestného poriadku odmietnuté.

8. Najvyšší súd považoval dovoláciu námietku uvedenú v bode c) za takú, ktorú podala neoprávnená osoba v zmysle § 382 písm. b) Trestného poriadku s tým, že oprávnenou osobou na podanie dovolania proti výroku o vine v rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia o vine, je len minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“), ktorý môže podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Odvolal sa pritom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 3/2016 zo 14. apríla 2016, podľa ktorého ustanovenie § 257 ods. 5 a § 334 ods. 4 Trestného poriadku nemožno vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1 a 2 a § 372 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku. V zmysle uvedeného proti rozsudku vyhlásenému po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku) a proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste (§ 334 ods. 4 Trestného poriadku), dovolanie môže podať len minister, a to na podnet obvineného alebo inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c) a § 372 ods. 1 Trestného poriadku].

9. Dovoláciu námietku uvedenú v bode d) (nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu pre nevysporiadanie sa s dôvodom odvolania) najvyšší súd odmietol s tým, že pokiaľ sťažovateľ v dovolaní namietal vyčíslenie škody, ide o skutkovú námietku, pričom skutkový stav dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže skúmať, ale ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku].

10. Dovoláciu námietku uvedenú v bode e) (nezákonne získaný znalecký posudok z odboru psychológie a psychiatrie) odmietol najvyšší súd s tým, že podstatou znaleckého dokazovania nie je výsluch obvineného, ale objasnenie skutočností dôležitých pre trestné konanie. Účelom a zmyslom znaleckého posudku teda nebol výsluch sťažovateľa, ale zodpovedanie položených otázok. Ak takéto vyšetrenie duševného stavu chápal sťažovateľ ako nátlak k výpovedi, je táto jeho námietka irelevantná, pretože znalec sa pri kladení otázok nemôže vyhnúť aj otázkam viažucim sa ku skutku ako takému. Vyšetrenie

duševného stavu obvineného aj keby obsahovalo jeho ucelenú spontánnu výpoveď, nemôže nahrádzať výpoveď pred vyšetrovateľom. Takýto znalecký posudok nie je nezákonne vykonaným dôkazom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

11. Sťažovateľ je presvedčený, že uznesením najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru.

12. K odmietnutiu dovolania z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou v časti týkajúcej sa námietky uvedenej v bode c), sťažovateľ uvádza, že minister má presne špecifikované mimoriadne možnosti pre podanie dovolania v ustanovení § 371 ods. 2, 3 a 4 Trestného poriadku, ale nikde sa v tomto ustanovení neuvádza, že by mohol podať dovolanie proti vine voči rozsudku vyhlásenému po prijatí vyhlásenia o vine. Rovnako tak ani jedno ustanovenie Trestného poriadku nebráni obvinenému (nezakazuje mu, resp. neupiera mu právo) podať dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj proti výroku o vine v rozsudku vyhlásenom po prijatí vyhlásenia o vine. Ustanovenie § 371 ods. 2, 3 a 4 Trestného poriadku nikde (ani len náznakom) nepriznáva nejaké výlučné právo podať dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku proti výroku o vine v rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia o vine, len ministrovi. Najvyšší súd ako štátny orgán môže konať len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Právny názor vyjadrený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 4/2020 preukazuje, že najvyšší súd nevyložil zákon v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Došlo tým k svojvoľnému porušeniu čl. 2 ods. 2, ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy, ale tiež čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s dovolacou námietkou uvedenou v bode d), čím porušil čl. 12 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru. Sťažovateľ v dovolaní presne špecifikoval, že nepreskúmateľnosť uznesenia (nevysporiadanie sa s dôvodom odvolania) predstavuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom). Sťažovateľ teda nenamietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nežiadal, aby najvyšší súd skúmal správnosť vyčíslenia škody, čo v dovolacom konaní nie je možné). Najvyšší súd napriek tomu (zavádzajúco a nepravdivo) poukazuje na to, že pokiaľ sťažovateľ namietal

vyčíslenie škody, bolo potrebné považovať túto námietku za skutkovú námietku, hoci sťažovateľ v skutočnosti namietal nepreskúmateľnosť uznesenia pre nevysporiadanie sa s uplatneným dôvodom odvolania, čo je porušením práva na obhajobu zásadným spôsobom.

14. Sťažovateľ v bode e) napadol v dovolaní znalecký posudok z odboru psychológie a psychiatrie s tým, že ide o dôkaz získaný nezákonným spôsobom, a to nátlakom na neho, lebo hoci odmietol pred znalkyňami vypovedať o okolnostiach skutku, po nátlaku tak predsa urobil. Najvyšší súd túto mimoriadne závažnú skutočnosť bagatelizuje a snaží sa odvrátiť pozornosť od preukázanej nezákonnosti. Jeho argumentácia je zavádzajúca a odporuje skutočnosti, že znalecký posudok nemožno deliť na podstatnú a vedľajšiu časť, keďže vždy ide o celok. Je úplne irelevantné, či k nátlaku na sťažovateľa došlo počas realizácie znaleckého posudku, alebo sa tak stalo pri testoch. Ak došlo k porušeniu zákona pri hoci len malej časti získavania dôkazu, je celý dôkaz nezákonný. Sťažovateľ v podanom dovolaní námietku uvedenú v bode e) kvalifikoval aj ako porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to pre neprekúmateľnosť uznesenia krajského súdu v súvislosti s touto námietkou. Najvyšší súd tento mimoriadne relevantný a preukázaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku opäť účelovo a úmyselne vynechal a nijako sa k nemu nevyjadril.

15. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutím NS SR 2Tdo4/2020 zo dňa 31.3.2020 keď odmietol dovolanie podľa § 382 písm. b/ tr. por. – ako podané neoprávnenou osobou a keď sa vôbec nevysporiadal s tromi dôvodmi dovolania č. 3, č. 4, a č. 5 [teda v bodoch c), d) a e) podľa tohto uznesenia, pozn.]

bolo porušené základné právo čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon

bolo porušené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

bolo porušené základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

bolo porušené základné právo zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR a podľa čl. 14 Dohovoru

2. Rozhodnutie NS SR 2Tdo4/2020 zo dňa 31.3.2020 sa zrušuje v plnom rozsahu a NS SR sa prikazuje, aby sa v novom rozhodnutí zodpovedne a podrobne vysporiadala s bodmi č. 3 až č. 6 [teda v bodoch c) až f) podľa tohto uznesenia, pozn.] Dovolania zo dňa 28.10.2019.“

16. Napokon sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti, keďže sám nie je schopný si zvoliť a zaplatiť právneho zástupcu (je odsúdený na doživotie a jeho príjem nedosahuje ani minimálnu mzdu, resp. sumu životného minima, poberá invalidný dôchodok 123,40 € mesačne).

II.

Skutkový stav veci

17. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 4/2020 z 31. marca 2020 vyplýva, že ním bolo podľa § 382 písm. b) a c) Trestného poriadku odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 To 104/2017 z 21. novembra 2017. Z dátumovej pečiatky okresného súdu vyplýva, že spis sp. zn. 5 Tk 2/2017 spolu s uvedeným uznesením najvyššieho súdu bol okresnému súdu z najvyššieho súdu vrátený 7. mája 2020. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi podľa jeho vlastného tvrdenia doručené 13. mája 2020.

18. Podľa názoru najvyššieho súdu bolo potrebné dovolanie odmietnuť, keďže je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku a vo vzťahu k dovolacím námietkam týkajúcim sa výroku o vine bolo dovolanie podané neoprávnenou osobou.

19. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) sťažovateľ okrem iného namietal, že bol k priznaniu viny donútený, ale vytýkal aj postup okresného súdu, keď ho poučoval ako obvineného o jeho právach. Vo vzťahu k týmto dovolacím námietkam sťažovateľa je potrebné v prvom rade poukázať na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 3/2016 zo 14. apríla 2016 uverejnené v Zbierke stanovísk

Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12, roč. 2017, v zmysle ktorého „Ustanovenie § 257 ods. 5 a ustanovenie § 334 ods. 4 Trestného poriadku nemožno vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1 a 2 a § 372 ods. 1 (veta prvá) Trestného poriadku. V zmysle uvedeného, proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku) a proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste (§ 334 ods. 4 Trestného poriadku), dovolanie môže podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby (§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Trestného poriadku).“

20. Vychádzajúc z uvedeného, možno konštatovať, že oprávnenou osobou na podanie dovolania proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia o vine obvineného (v časti týkajúcej sa výroku o vine), je iba minister, pričom jeho oprávnenie na podanie dovolania je v tomto prípade limitované uplatnením jediného dovolacieho dôvodu, a to podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

21. Keďže sťažovateľ na hlavnom pojednávaní 11. septembra 2017 urobil vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutku a okresný súd toto jeho vyhlásenie prijal, proti výroku o vine s poukazom na už uvedené nie je oprávnený podať dovolanie. Oprávnenou osobou na podanie dovolania proti výroku o vine je v tomto prípade len minister, ktorý ho môže podať z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Na základe uvedeného dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k týmto jeho dovolacím námietkam bolo odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku.

22. Pokiaľ sťažovateľ v podanom dovolaní namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj tým, že v čase rozhodovania krajského súdu neboli známe stanoviská poškodených k jeho podaniam, treba uviesť, že tieto ani nemohli byť známe, keďže poškodení sa k odvolaniu sťažovateľa nevyjadrili.

23. K námietke, podľa ktorej hlavné pojednávanie bolo otvorené, hoci nebolo preukázané doručenie obžaloby jednému z poškodených, treba uviesť, že toto nemôže mať za následok zásadné porušenie práva sťažovateľa na obhajobu (tým by mohlo byť len nepreukázané doručenie obžaloby samotnému sťažovateľovi alebo jeho obhajcovi).

24. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) sťažovateľ namietal nezákonnosť znaleckého posudku znalkyň ██████████, ██████████ a ██████████, keďže tieto ho mali nútiť vypovedať ku skutku. Podľa názoru najvyššieho súdu podstatou znaleckého posudzovania nie je výsluch obvineného, ale objasnenie skutočností dôležitých pre trestné konanie. Znalkyne mali posúdiť, či sťažovateľ trpel duševnou chorobou alebo poruchou, či vzhľadom na svoj duševný stav mohol rozpoznať nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť a svoje konanie ovládať, či chápe zmysel trestného konania, či je jeho pobyt na slobode z psychiatrického hľadiska nebezpečný, či je závislý na omamných alebo psychotropných látkach, resp. na požívaní alkoholických nápojov atď. Účelom a zmyslom znaleckého posudku teda nebol výsluch sťažovateľa (ten je samostatným úkonom trestného konania a samostatným dôkazom). Sťažovateľ v dovolaní nenamietal závery znaleckého posudku ani použité psychodiagnostické metódy či spoluprácu so znalkyňami, pretože namietal iba to, že ho znalkyne mali nútiť vypovedať o skutku (pričom bližšie nešpecifikoval, akým spôsobom a z akého dôvodu ho k tomu mali nútiť, keď inak so znalkyňami počas vyšetrovania spolupracoval). Vyšetrenie duševného stavu obvineného v rámci znaleckého posudku, aj keby obsahovalo ucelenú spontánnu výpoveď obvineného, nemôže nahrádzať jeho výpoveď pred vyšetrovateľom po riadnom zákonom poučení a súd na ňu v konečnom dôsledku neprihliada práve preto, že nie je vykonaná oprávneným orgánom a po zákonom poučení. Taký znalecký posudok preto nie je nezákonne vykonaným dôkazom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

25. V súvislosti s dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin

nepripúšťa), ako aj podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť) je v prvom rade potrebné vysvetliť ich vzájomný vzťah. Kým dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom, zatiaľ dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa na výrok o treste. Z logiky z tohto vzťahu vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa na rozhodovanie o treste môže byť napadnutý nie prostredníctvom všeobecného, ale len špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže na taký výrok (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 46/2010 zo 14. júna 2010 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011). Vychádzajúc z uvedeného, treba konštatovať, že pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku možno podradiť iba tie prípady, v ktorých bolo rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Naproti tomu pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku možno podradiť prípady, v ktorých bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, teda aj prípad trestu odňatia slobody na doživotie uloženého za použitia § 47 ods. 1 Trestného zákona (fakultatívne uloženie trestu odňatia slobody na doživotie).

26. Sťažovateľ v podanom dovolaní namietal, že v jeho prípade neboli splnené podmienky na uloženie doživotného trestu odňatia slobody podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona. V nadväznosti na túto námietku treba poukázať na to, že sťažovateľovi bol ukladaný trest podľa § 145 ods. 3 Trestného zákona. Toto ustanovenie umožňovalo uložiť mu trest odňatia slobody na 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Keďže sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody na doživotie (teda trest v trestnej sadzbe uvedenej v § 145 ods. 3 Trestného zákona), nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (sťažovateľovi nebol uložený trest odňatia slobody mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby).

27. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku, podľa ktorej okresný súd mal vymerať trest podľa § 43 Trestného zákona, pričom mal zrušiť rozsudok, ktorým bol sťažovateľ odsúdený za trestný čin, ktorý ešte celý nevykonal (ostávalo mu vykonať ešte 5 rokov 6 mesiacov a 15 dní), treba uviesť, že uložením trestu odňatia slobody na doživotie nedošlo k uloženiu trestu v rozpore s § 43 Trestného zákona. Okresný súd nemohol konať spôsobom uvádzaným sťažovateľom (teda zrušiť predchádzajúce rozhodnutie o uznaní za vinného z trestného činu vraždy), pretože tento postup by bol možný len v prípade ukladania súhrnného trestu, o čo však v danom prípade nešlo.

28. Pokiaľ sťažovateľ namietal vyčíslenie škody zo strany poškodeného, treba túto námietku považovať za skutkovú, ktorú dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať či meniť.

29. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. n) Trestného poriadku (dovolanie možno podať, ak bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu trestu nie je prípustné) sťažovateľ namietal, že uňho došlo k uloženiu absolútneho doživotného trestu, ktorý je v rozpore s judikatúrou ESLP, resp. so základnými ľudskými právami a slobodami. K tomu možno uviesť, že sťažovateľovi bol ukladaný trest odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmieneného prepustenia podľa § 34 ods. 8 písm. d) Trestného zákona v znení účinnom do 1. augusta 2019. Podľa tohto ustanovenia ak súd uloží trest odňatia slobody na doživotie, môže zároveň rozhodnúť, že podmienené pripustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je prípustné, ak páchatel bol už potrestaný za trestný čin uvedený v § 47 ods. 2. Keďže sťažovateľ už bol v minulosti odsúdený za trestný čin vraždy (ktorý je obsiahnutý v § 47 ods. 2 Trestného zákona), okresný súd rozhodol o uložení trestu odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmieneného prepustenia. Nepripustnosť podmieneného prepustenia sťažovateľa odôvodnil takto: *„Z uvedeného súdu vyplýva, že žiadny časovo ohraničený trest odňatia slobody nie je dostatočným na nápravu obžalovaného a preto je potrebné ho potrestať výnimočným trestom odňatia slobody*

na doživotie za splnenia podmienok uvedených v ustanoveniach podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona a zároveň súd rozhodol o nemožnosti podmiennečného prepustenia z toho trestu za splnenia podmienok uvedených v ustanoveniach podľa § 34 ods. 8 písm. d) Trestného zákona, keďže skutok spáchal v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia. Súd uložil taký trest, aby už obžalovaný nikdy nemohol spáchať podobný skutok, pre ktorý je odsúdený.“ Krajský súd k tomu vo svojom uznesení uviedol: „Ak obžalovaný namietal, že mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmiennečného odsúdenia a táto okolnosť mu bola dvakrát započítaná, tak ani s takouto argumentáciou sa krajský súd nestotožnil. Ustanovenie § 67 ods. 3 Trestného zákona hovorí o prípade, ak už bol niekto právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody na doživotie a opätovne sa dopustil trestného činu, za ktorý mu bol znovu uložený trest odňatia slobody na doživotie. Ide o obligatórnu povinnosť, ktorú súd musí akceptovať. V prípade ust. § 34 ods. 8 písm. d) Trestného zákona však ide o fakultatívnu možnosť, kedy príslušný súd dôjde k záveru, že je potrebné obžalovanému uložiť aj zákaz o tom, že nemôže byť podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ak už bol potrestaný za trestný čin uvedený v § 47 ods. 2 Trestného zákona, teda za rôzne trestné činy, ale medzi iným aj za trestný čin vraždy podľa § 145 Trestného zákona. V danom prípade ide o to, že tu súd môže, nie musí takýto zákaz uložiť a pre takýto zákaz musí mať zákonné podklady, čo v danom prípade podľa názoru krajského súdu bolo aj splnené, keďže zo záverov znalkýň z odboru psychiatrie a psychológie práve skutočnosť, že obžalovaný v záťažových situáciách opätovne môže zlyhať, vyplývala. Už aj s ohľadom na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného pri hodnotení osoby obžalovaného musí aj krajský súd konštatovať, že trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, ktorej sa obžalovaný aj fakticky domáhal, je trestom nedostatočným, nie je možné takýto trest ohľadne obžalovaného akceptovať a aj podľa názoru krajského súdu len trest odňatia slobody na doživotie a to aj bez možnosti podmiennečného prepustenia môže splniť svoj účel, keďže obžalovaný, pokiaľ je na slobode, napriek prejavovanej snahe o nápravu, v záťažových situáciách nedokáže konať racionálne a spôsobuje ujmy na zdraví svojim partnerkám, s ktorými si vytvorí vzťah. Krajský súd má za to, že len diferenciácia obžalovaného od spoločnosti, bez možnosti jeho podmiennečného prepustenia môže splniť svoj účel, keď náprava a prevýchova obžalovaného fakticky vzhľadom aj na závery znalcov

vo všetkých troch konaniach, kde sa obžalovaný dostal do rozporu so zákonom, takýto záver konštatuje.“

30. Zároveň je potrebné uviesť, že zákonom č. 214/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, účinným od 1. augusta 2019 došlo k vypusteniu § 34 ods. 8 Trestného zákona týkajúceho sa možnosti uloženia trestu odňatia slobody na doživotie bez podmieneného prepustenia. Týmto zákonom sa do Trestného zákona doplnilo aj prechodné ustanovenie § 438h, podľa ktorého ustanovenia § 67 ods. 2 a § 68 ods. 1 v znení účinnom od 1. augusta 2019 sa použijú aj na odsúdeného, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie podľa § 34 ods. 8 alebo § 67 ods. 3 v znení účinnom do 31. júla 2019. Podľa dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu *„prechodným ustanovením sa ustanovuje, že na trest odňatia slobody na doživotie uložený podľa § 34 ods. 8 alebo § 67 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019 sa použije navrhovaná právna úprava, t. j. tieto osoby môžu byť podmiennečne prepustené v súlade s ustanovením § 67 Trestného zákona“*.

31. Vychádzajúc z uvedeného, je zřejmé, že sťažovateľovi bol uložený trest podľa platnej a účinnej právnej úpravy v čase jej ukladania. Zároveň, na základe zmeny právnej úpravy od 1. augusta 2019 s poukazom na prechodné ustanovenie § 438h Trestného zákona je aj sťažovateľovi umožnené požiadať o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po splnení podmienky uvedenej v § 67 ods. 2 Trestného poriadku (najskôr po výkone 25 rokov trestu odňatia slobody). Preto ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. n) Trestného poriadku nebol naplnený.

III.

Relevantná právna úprava

32. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

33. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

34. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

35. Jadrom podanej ústavnej sťažnosti sú 3 námietky sťažovateľa.

36. Ide jednak o to, že zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, že by minister mohol podať dovolanie proti vine voči rozsudku vyhlásenému po prijatí vyhlásenia o vine, resp. ani jedno ustanovenie Trestného poriadku nebráni obvinenému podať dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj proti výroku o vine v rozsudku vyhlásenom po prijatí vyhlásenia o vine (pozri bod 12).

37. Ďalej sa najvyšší súd vôbec nevysporiadal s dovolacou námietkou týkajúcou sa nesprávneho vyčíslenia škody, pričom najvyšší súd vnímal túto námietku z pohľadu § 371 ods. 1 písm. i) časti vety za bodkočiarkou Trestného poriadku (teda ako námietku nesprávne zisteného skutkového stavu), hoci v skutočnosti sťažovateľ námietku podradil pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že nevysporiadanie sa s námietkou zakladá nepreskúmateľnosť príslušnej časti uznesenia najvyššieho súdu. Najvyšší súd napriek tomu zavádzajúcim a nepravdivým spôsobom považoval námietku za skutkovú (pozri bod 13).

38. Napokon sťažovateľ považoval znalecký posudok z odboru psychológie a psychiatrie za nezákonne získaný dôkaz, a to v dôsledku nátlaku vyvíjaného na neho znalkyňami v tom smere, aby vypovedal o okolnostiach skutku. Zároveň kvalifikoval túto námietku aj ako porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to pre nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu v súvislosti s touto námietkou (pozri bod 14).

39. Uvedený rozsah námietok uplatnených sťažovateľom v ústavnej sťažnosti výslovne vyjadruje aj požadované znenie nálezu namietajúce porušenie označených práv nesprávnosťou argumentácie najvyššieho súdu v súvislosti s dôvodmi dovolania č. 3, 4 a 5, ktoré sú v tomto uznesení uvedené v bodoch c), d) a e) (pozri bod 6).

40. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

41. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

42. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

43. Za najzásadnejšiu námietku považuje ústavný súd prvú námietku zhrnutú v bode 36. Podstatou námietky je právny názor sťažovateľa, podľa ktorého najvyšší súd v rozpore s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku dospieva k záveru o oprávnení ministra podať dovolanie proti výroku o vine rozsudku vyhláseného na základe vyhlásenia obvineného o vine, resp. naopak, o nedostatku oprávnenia obvineného podať dovolanie v takomto prípade. Inými slovami, judikovaný a publikovaný právny názor najvyššieho súdu vyslovený v uznesení sp. zn. 6 Tdo 3/2016 z 24. apríla 2016 (pozri bod 19) považuje sťažovateľ za protizákonný, resp. protiústavný.

44. Ústavný súd vychádza z toho, že ani ústava, ale ani dohovor nezakotvuje právo na mimoriadny opravný prostriedok, ak však aj napriek tomu sa zákonodarca rozhodne takýto opravný prostriedok zaviesť, jeho výklad musí byť v súlade so základným právom na súdnu ochranu, resp. právom na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 a nasl. ústavy, ako aj čl. 6 dohovoru). Znamená to vo svojich dôsledkoch, že výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúci sa prípustnosti dovolania, ako aj osôb oprávnených podať dovolanie

podat' nie je výkladom ústavy, resp. dohovoru, ale Trestného poriadku. Výklad zákonov je v primárnej právomoci všeobecných súdov, pričom ústavný súd má oprávnenie do takéhoto výkladu zasiahnuť iba vtedy, ak sa tento nejaví ako ústavne konformný. Za situácie, keď inštitút mimoriadneho dovolania ako taký nemá oporu v ústave, resp. v dohovore, otázka výkladu jeho aplikovateľnosti z hľadiska skúmania aktívnej legitímácie mimoriadny opravný prostriedok podať nie je ústavnoprávnou otázkou.

45. Na základe uvedeného ústavný súd nevidí dôvod odchyliť sa od publikovaného právneho názoru najvyššieho súdu.

46. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa zhrnutej v bode 37 treba uviesť, že sťažovateľ právom namieta nesprávny záver najvyššieho súdu, ktorý námietku nevysporiadania sa krajského súdu s otázkou výšky škody považoval za námietku nesprávne zisteného skutkového stavu, ktorú v dovolacom konaní nemožno skúmať [§ 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku], hoci v skutočnosti sťažovateľ namietal nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu v danej súvislosti s tým, že námietku subsumoval pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

47. Napriek teraz uvedenému však nemožno dospieť k záveru, že by najvyšší súd vecne pochybil, keď dovolanie aj vo vzťahu k tejto námietke odmietol. Správne mala byť táto námietka odmietnutá ako podanie neoprávnenej osoby podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku. Išlo totiž o námietku porušenia obhajobných práv zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto oprávnenie podať dovolanie proti výroku o vine mal v danom prípade iba minister (nie teda sťažovateľ).

48. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa zhrnutej v bode 38 treba uviesť, že pri jej kvalifikácii ako dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) je zrejmé, že dovolanie z tohto dôvodu nebolo vôbec prípustné [bolo prípustné len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], a preto prichádzalo do úvahy odmietnuť túto časť dovolania ako neprípustnú podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku. Naproti tomu

pri kvalifikácii tohto dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku by sa táto časť dovolania mala považovať za prípustnú, avšak podanú neoprávnenou osobou, keďže ju nepodal minister, ale sťažovateľ [§ 382 písm. b) Trestného poriadku].

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

49. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

50. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

51. Ústavný súd špecificky nevyhovел návrhu sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu. Vychádzal predovšetkým z toho, že hoci sťažovateľ nebol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, jeho ústavná sťažnosť mala všetky náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde. Ústavná sťažnosť bola odôvodnená, obsahovala aj petit a sťažovateľ zrozumiteľne popísal podstatné skutkové a právne okolnosti svojej veci. Sťažovateľ svoju žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti odôvodnil tým, že nie je schopný si zvoliť a zaplatiť právneho zástupcu, keďže je odsúdený na doživotie a jeho príjem nedosahuje ani minimálnu mzdu (poberá invalidný dôchodok 123,40 € mesačne). Ústavný súd však už nevidí žiadny relevantný dôvod na to, že aj keby mu ustanovil právneho zástupcu, pomoc kvalifikovaného právneho zástupcu zmenil vyslovený názor ústavného súdu na danú vec.

52. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom

súde), preto predmetnému procesnému návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 1 výroku rozhodnutia).

53. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu